

#PROŠAO SAM PAKAO#

Mnogim migrantima koji stignu u Europu teško je govoriti o traumama putovanja. Ali Ibrahim Soumahoro neobično je iskren: četiri godine koje su mu trebale od Obale Bjelokosti do Francuske smatra "izgubljenim godinama".

"Ne bih to više ponovio ni za što na svijetu", kaže 20-godišnji Bjelokošćanin jedva susprežući emocije.

"Poniženja koja sam doživio nisu za ljude".

Nakon što je prošao pakao u Libiji i izgubio najboljeg prijatelja u Sredozemlju, Soumahoro je napokon završio u Brianconu, gradu visoko u francuskim Alpama.

U trapericama i s 'hudicom', Soumahoro izgleda kao i svaki drugi mladić, ali već se nagledao užasa za cijeli život.

"Ne znam ni sam koliko sam puta bio blizu smrti. Iskreno, izgubio sam četiri godine života".

Soumahoro je jedan od stotina mladih Afrikanaca koji su se iz Italije vukli preko Alpa u Francusku, koristeći se jednom od manje poznatih migrantskih ruta.

Rođen u siromašnoj obitelji u udaljenom selu u Obali Bjelokosti, odrastao je s ujakom u ekonomskoj prijestolnici zemlje Abidjanu.

Ujak je, međutim, izgubio život u nasilju nakon spornih izbora 2011. i Ibrahim je u 13-oj godini ostao prepušten sam sebi. Završio je u uličnoj bandi.

"Imao sam prijatelja koji mi je bio kao stariji brat i shvatili smo da to nije život", kaže Ibrahim.

Zato su spakirali stvari i otisnuli se u međunarodnu pustolovinu kada je Soumahorou bilo samo petnaest.

Prvo su stigli u susjednu Burkinu Faso, ali i ondje je uskoro izbila politička kriza i prateće nasilje.

Zato su dvojica mladića krenula dalje, prvo u Niger, jednu od najsiromašnijih zemalja svijeta, a zatim u Libiju, gdje su čuli da ima posla na obnovi zemlje nakon svrgnuća diktatora Moamera Gadafija.

Nisu niti naslutiti mogli kakve ih grozote tamo čekaju.

Završili su u pustinjskom gradu Sabhi, gdje su afričke migrante držali kao roblje i prisiljavali ih na rad.

Od tamo su nekako uspjeli pobjeći i krenuli za Tripolij, glavni grad Libije. Ondje je Soumahoro radio kao nadničar, ali su ga poslodavci često zlostavljali i uperili mu pištolj u glavu kada se drznuo zatražiti povišicu.

"Pola sata do Italije"

Godine 2016. proveo je nekoliko tjedana u libijskom zatvoru ni kriv niti dužan. Svaki je dan bio izložen neljudskim poniženjima, spavao je u prljavštini i hranio se mrvicama kruha.

"Bilo nas je više od stotinu u tamnici, a čuvar bi nam bacio 70 komadića kruha. Ljudi se se tukli za okrajke, a oni su nas snimali. Bilo im je to zabavno", prisjeća se.

Krijumčari ljudima, u međuvremenu, nudili su im "lako" putovanje u Europu.

"Govorili su nam da smo za pola sata preko u Italiji. Vaši prijatelji su već ondje, pa zašto i vi ne biste pokušali?", prepričava mladić.

U onakvim uvjetima lako je povjerovati u to i odlučiti domoći se Europe pod svaku cijenu.

Pred kraj 2016. Soumahoro i njegov prijatelj otisnuli su se za Italiju u dva prekrcana gumenjaka.

Prijatelj mu se utopio kada se njegov gumenjak probušio i potonuo. Potreseni Soumahoro morao je dalje nastaviti sam.

Potucao se po Italiji, među ostalim spavajući u šatoru zimi. Naposljetku je čuo da neki migranti iz zapadne Afrike idu u Francusku preko prijevoja Echelle u Alpama, gdje na 1.762 metra nadmorske visine nema granične kontrole.

Dva su mu dana trebala da prođe planinu i u Francusku je ušao u siječnju 2017.

Ondje su ga prihvatili volonteri i pomogli mu da završi tečaj za njegovatelja. Njegov zahtjev za azilom, međutim, još je u proceduri.

Osjeća se usamljeno i nespokojno.

"Nemam fiksno mjesto za život, sele me iz obitelji u obitelj", kaže.

"Pitam se što radim ovdje. Od mene nema nikakve koristi. Život ne bi trebao izgledati tako da sjedim u kući i ne radim ništa. Želim biti koristan", objašnjava i zaključuje "Želim nečim pozitivnim pridonositi društvu".

(Hina)

Potresna priča 20-godišnjaka: Tukli smo se za koricu kruha, a oni su snimali i zabavljali s

Kategorija: SVIJETAžurirano: Nedjelja, 11 Ožujak 2018 09:55

Objavljeno: Nedjelja, 11 Ožujak 2018 09:55

